

Сватання

Тетяна Даніленко

Вірш за мотивами кінофільмів "Сватання на Гончарівці" (1958) та "За двома зайцями" (1961)

До смачної кави пирогів спечу,
Пісню заспіваю, чарочку хильну!
Ні, спочатку чарку, потім вже співають,
А тоді вже, згодом, можна й станцювать!
Бо у мене свято, годі сумувать -
Скоро буду доню заміж віддавать.
Та такий вже знатний буде чоловік,
Головне - багатий, тільки би не втік...
Доня моя - краля, золотко моє,
Хай їй добра доля щастя принесе,
Щоб не бідувала так, як я сама,
Лиха не зазнала, в розкоші жила!

Тільки я зібралась чарочку хильнуть,
Як Галина каже, що свати ідуть...
Чарку я лишила, швидко до вікна -
Свати від Степана, хлопця-коваля...

Засмутилось зразу серденько моє,
Галя ж так зраділа, квіткою цвіте.
Каже: "Мамо, мамо, не женіть сватів,
Хочу за Степана, ми давно вже з ним...
Бачте, який гарний, хлопець молодий,
Добрий та розумний, тільки бідний він...
Ну, то й що - заробим все ми на життя,
Не в грошах же радість - це вже знаю я!

Знаю, що з багатим зговорились ви,
Та не буде щастя в розкоші мені...
Ви ще перевірте все, що він казав,
Може, надурив вас, а добра накрав.
А якщо й багатий, знаю, що лихий,

Я з ним розмовляла – трішки він дурний...

Ой, прийміть, матусю, бажаних сватів
І віддайте мене у Степанів дім.
Там нема свекрухи, сирота Степан,
Має серце, руки – наживемо скарб!
Для мого Степана вишила рушник,
Поки вишивала, сум із серця зник –
Знаю, що щаслива буду в шлюбі я,
Тільки ви повірте, матінко моя!"

Ну, то що ж робити, не залізна я:
"Тобі, доню жити, доленька – твоя.
Діставай, дівчино, свого рушника
(хоча краще було б дати гарбуза...)"

Обіймаю доню, серденько тремтить...
Хай вже у куточку той гарбуз лежить...

18.01.2022

Світлина картини "Свати" (1882 р.) видатного українського художника останньої чверті XIX – початку XX ст. Миколи Пимоненка